

Smeje me je pričakala stezica

Potem sem se vračala. Pravzaprav sem tudi tokrat morala iskati stezo, ki je bila raztrgana in je izginila neznano kam. Mimogrede sem se znašla v skalovju in nekje mi je kot preblisk šlo skozi možgane, da prej vendar ni bilo tako zahtevno. Pa sem sestopila in šla okrog skale in nekje za drugim robom me je skoraj smeje se pričakala stezica, še se je igrala z menoj skrivalnice in delala dan še prijetnejši in zanimivejši. Približevala sem se Požaru, dan se je nagibal v pozno popoldne, sonce se je vse bolj bližalo vrhovom na zahodu. Stezica je zavila v gozd, bila je mehka, listje je šepetalo v vrhovih dreves in pod mojimi koraki, bilo je, kot bi se ves svet počasi umirjal, ko me je spremljal proti dolini. Želela bi ostati, toda vem, da noč brez spalne vreče ne bi bila topla in zvezdnata. Trepetala bi v mrazu, tako zelo, da na zvezde še pomislila ne bi ... Zato sem počasi sestopala.

Čudovit dan sem preživela. Bilo je, kot da sem tudi sama del tega prelepega sveta, zato se mi poti ne zdijo več samotne. Podarjajo mi mnogo prelepih doživetij in tihih zgodb, samo poslušati moram ... ○

Poslednjič

*Ti, ki sem te počakal.
Ti, ki so ti lica žarela.
Ti, ki si mi bila več kot gora.
Ti, ki si zrla v večerni zaton.
Ti, s katero sem delil kamnito pot.
Ti, ki si videla neskonča obzorja -
kot jaz.
Ti, ki si v pobočju zaslutila jesen.
Zate sem utrgal poslednjo modro
jagodo.*

Marko Naklas

Bele sledi

✍ Darinka Kobal ✍ Tamara K. Lavrič

Zunaj je tiho naletaval sneg. Mali Jan je tiščal svoj pegasti nosk na šipo in spremljal potovanje snežink proti zemlji. Kadar je zapihal veter, je bilo veselje na vrhuncu. Puhice so plesale in se vrtele kot bele balerine na modrem nebu ter ga zares zabavale.

Zmotila ga je mamica, ki je rekla:

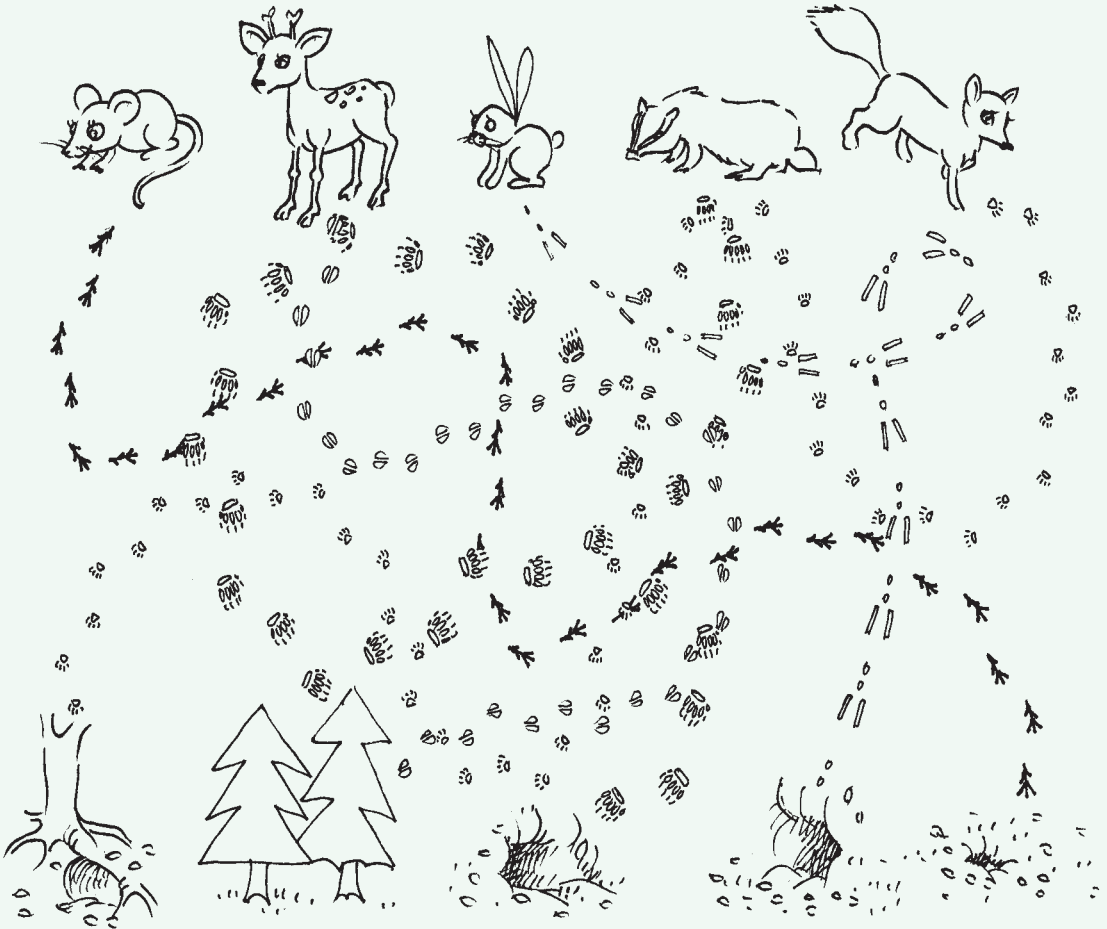
»Ta konec tedna bomo najbrž doma. Poti v hribih bodo zasnežene in zasute z zameti.«

»Kaj so zameti?« je zanimalo radovednega fantiča.

»Zamet je snežna pregrada, ki jo naredi veter, ko v kotanje napiha velikanske kopice snega.«

Tedaj je v sobo stopil ded. »Toda na 800 metrih bodo ceste splužene in poti že shojene.

Lahko greš z mano v našo vikend hišico, saj bo narava prelepa, odeta v debelo snežno odejo.«

Jan je pogledal mamico in ta je pokimala, to pa je pomenilo: Jaa!

Zgodaj zjutraj sta se odpeljala zimskim radostim naproti. Ko je ded ustavil avto, je Jan začudeno opazoval sled.

»Seveda. To je sled avtomobilskih gum. Tu pa je moja,« je rekel in stopil korak naprej. »Tamle so sledi ptic, ki iščejo hrano okoli hiše.«

»Seveda! Saj vedo, da sva z babico že poleti pripravljala semena. Le brž jih nasujva in jih nahraniva.«

Ko sta pripravljala ptičjo hrano, je Jan vprašal: »Dedo, ti pokažem svojo sled?«

Stopil je poleg dedove stopinje in se zasmejäl.

»Vidiš, da sva res veliki in mali.«

»Ki se imata rada in stopata drug ob drugem,« je dodal ded. »Če hočeš, greva z lovcom Jožkom poiskat živalske sledi. Te zanima, katere živali žive okoli naše hiške?«

Razumljivo, da je bil Jan navdušen. Takoj sta se odpravila v vas in obiskala lovca. Družno so jo mahnilo po zasneženem hribu, prav na sredo gozdne planote. Že med hojo je Jan vzklikal in nenehno spraševal:

»Poglej, Jošk! Kdo je tekel tukaj? Le kdo se je ustavil tam? Ali ti veš, čigave so te sledi? ... «

Poln vtisov, novih doživetij in spoznanj se je naslednji dan vrnil domov. Ko je pripovedoval očku in mamici, jima je risal, kar si je zapomnil.

Ali ti morda veš, čigave so te sledi? Če znaš, reši nalogo in pripelji živali v njihova bivališča. ●